

kladem vystavěl s tím, že po uplynutí této doby přístavba přejde do úplného a neomezeného vlastnictví majitelů pozemku a že podle obsahu tohoto ujednání nelze bezpečně usouditi na to, že právo povinného, o které tu jde, jest jen osobním jeho právem, které na jinou osobu nemůže býti přeneseno, a že proto navrhovaná exekuce nemůže býti povolena. Nerozhodným jest, že vymáhající věřitelka toto právo povinného označila jako »právo používati přístavby na dobu deseti let k účelům provozování prádelny a žehlírny bezplatně«, ano z ostatních údajů vymáhající věřitelky v exekučním návrhu nelze dovoditi, že jde o právo na třetí osobu nepřenesitelné, jak rekursní soud v napadeném usnesení uvedl a správně odůvodnil. Tvrzení stěžovatelů, že bylo před povolením exekuce účastníky vyslechnouti, příčí se předpisům §§ 3, 55 a 331 první odstavec ex. ř. a není proto správné. Nesprávným jest i názor stěžovatelů, že návrh na povolení exekuce měl býti zamítnut pro naprostou neurčitost předmětu exekuce. V exekučním návrhu je předmět exekuce určitě označen a jeho právní povaha nezavdává, jak soud rekursní správně uvedl, příčiny k zamítnutí exekučního návrhu.

Čís. 8950.

Odškodnění podle § 872 obč. zák.

Spolusmluvník jest jen tehdy zodpovědným, když svého smluvníka buď sám v omyl uvedl lstí nebo hrubou nedbalostí, neb o jeho omylu jinak vyvolaném buď věděl a přece ho z něho nevyvedl, nebo sice nevěděl, ale jen z hrubé nedbalosti. Na oklamaneho nelze tu přesunouti zodpovědnost podle zásady § 1304 obč. zák.

K pojmu lsti složité t. zv. pletich.

Bylo-li na jedné smluvní straně více spolusmluvníků a provinil-li se s hlediska § 872 obč. zák. jen jeden z nich, jsou náhradou škody povinni všichni, ovšem jen podle míry svých podílů na předmětu smlouvy.

(Rozh. ze dne 11. května 1929, Rv I 782/28.)

Žalobce domáhal se na žalovaných náhrady škody podle § 872 obč. zák. **O b a n i ž š í s o u d y** žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o ní dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Nejdřív třeba uvést přesně a úplně stav věci, neboť jen pak lze bezpečně naléztí právo. Věc má se podle žaloby, na které žalobce nic neměnil, tak, že: 1. učiněny mezi stranami rozepře, žalobcem jako prodávajícím a žalovanými jako kupujícími dne 24. června 1925 punktace, podle nichž jim prodává velkostatek Ř. podle stavu 24. dubna 1925, který den neměl jiného významu a účele, než že vzat byl za základ výměry; 2. co se týče přechodu břemen a užitků, byl určen za rozhodný

den 1. července 1925, den očekávaného schválení smlouvy Státním pozemkovým úřadem; avšak když tento úřad do toho dne smlouvu neschválil, ujednáno přes to, že 1. červenec 1925 zůstane rozhodným pro přechod užitků, držby a břemen; 3. žalobce, prodávající, na statku sám nehospodařil, nýbrž udělil k tomu plnou moc Alexandru L-ovi, jemuž také zaměstnanci zemědělstí i lesní podléhali; 4. na podzim 1925 sdělil Dr. Karel Z. žalobci, že se na velkostatku kácí dříví ve velkých rozměrech, že se pustoší lesy a že se to dít nesmí (vzhledem k tomu, že den 1. července 1925 ustanoven za den, jímž užitky měly přejíti) a tu žalobce v důvěře, že tvrzení to je správné, nic proti tomu nenamítal, by Dr. Z. další kácení zakázal, načež Dr. Z. a žalovaný Bohumil Š. jakožto zmocněnci kupujících správci Č-ovi kácení a prodávání dříví zakázali a odůvodnili to tím, že užitky patří žalovaným již od 24. dubna 1925, žalobci že však odůvodnění těchto zákazů nebylo známo; 5. dne 4. března 1926 došlo k hotové smlouvě, v níž na rozdíl od punktací bylo ujednáno, že držba, užitky a břemena přejdou na žalované tímto dnem, při tom se však o lesním etatu nemluvílo a žalobce byl přesvědčen, že podle tvrzení druhé strany (ad 4.) lesní etat je přečerpán a nečinil tudíž požadavky ohledně nevyužití lesního etatu za mezidobí (od podzimu 1925 (dle čís. 4 shora) do dne 4. března 1926 touto hotovou smlouvou za den přechodu užitků stanoveného), za které užitky ještě příslušely; 6. avšak na podzim 1926 dověděl se žalobce od správce Č-a, že nejen nebyl lesní etat přečerpán, nýbrž že ho nebylo ani plně využito, a také mu sdělil teprve důvod, který Dr. Z. a Boh. Š. (shora ad 4.) uvedli pro zákaz dalšího kácení a prodávání dříví, že totiž žalovaní převzali prý statek podle stavu ze dne 24. dubna 1925, a tu si žalobce dal předložit doklady, zkoumal věc a zjistil, že podle úředně schváleného obhospodařovacího plánu na leta 1919—1928 nevyužito zůstalo z etatu množství, jež v žalobě udává a na 178.433 Kč vypočítává, kterýžto peníz žádá od žalovaných jako náhradu škody, kterou mu způsobili zákazem kácení a prodeje dříví, který dali s odůvodněním, že etat do dne 24. dubna 1925, od kterého jim prý užitky přísluší, jest vyčerpán. Ad 4. jest doložiti, že sice žalobce netvrdil, že Dr. Z. jednal v příkazu nebo v plné moci žalovaných, že však žalovaní sami v odpovědi na žalobu udali, že, zvěděvše o kácení a o prodeji dříví »zakročili svým právním zástupcem Dr. Karlem Z-em« i u žalobce, i u firmy L., která dříví měla jako kupitelka přejímati, a zakázali jakýkoli prodej a znehodnocování statku.

II. Nižší stolice zamítly žalobu, prvá proto, že není zjevno, proč by žalovaní měli žalobci ručiti za škodu, že žalobce sám netvrdí, že Dr. Z. jednal obmyslně a nemůže býti řeči o tom, že žalobce uveden byl v omyl, že zástupce kupujících nemůže klamati vlastníka o jeho stavu, a že, nebyl-li žalobce zasvěcen do toho stavu a nepřesvědčil-li se, je to jeho vina, druhá stolice (opravivši názor prvního soudce, že je třeba, by ten, kdo způsobil omyl — na rozdíl od lsti — jednal obmyslně, nýbrž prý stačí, když jednáním jedné strany byla druhá uvedena v omyl skutkový, třebaže strana omyl způsobivší byla přesvědčena o správnosti svého tvrzení, při čemž se dovolává nauky) z toho důvodu, že, ano kácení

zastaveno na podzim 1925, tedy po 1. červenci 1925, jenž byl původně ustanoven za den přechodu užitek, avšak konečnou smlouvou stanoven pak za den tohoto přechodu 4. březen 1926, bylo prý věcí žalobce, by se před konečnou smlouvou přesvědčil o pravém stavu věci ohledně tvrzeného přečerpání lesního etatu, a že, byť i byl žalobce na podzim 1925 v omylu, nebyl to prý dne 4. března 1926 omyl omluvitelný, a posléze, že žalobce netvrdil, že žalovaní při ujednání konečné smlouvy dne 4. března 1926 o jeho omylu věděli nebo že zavdali k němu bezprostředně před tím podnět neb že jim musil býti nápadným z okolností, takže ani z toho důvodu (§ 871 obč. zák.) nejsou žalobci zodpovědni. Žalobce v dovolání dovozuje nejprve, že se o pravém stavu lesního hospodářství přesvědčiti nemohl, ježto prý hospodařil Alexander L., jenž měl sice od něho plnou moc, ale jen formálně, ježto spravoval statek pro kupující; i uplatňuje žalobce neúplnost řízení pro to, že odvolací soud nepřipustil svědky o této nemožnosti v odvolání vedené, pokládaje důkaz ten neprávem za nedovolenou novotu, a dále uvádí po stránce právního posouzení, že, nemaje možnosti se přesvědčiti, an mu lesní personál nepodléhal, musil Dr. Z-ovi věřiti, a to že právě je rozhodné, že mu věřil, a v úvahu že přichází § 872 obč. zák., nikoli § 871, jak prý se odvolací soud domnívá.

III. O náhradu škody ve smyslu XXX. kapitoly obč. zákona tu vůbec nejde, neboť se neuplatňuje, že žalovaní žalobci způsobili újmu na jeho osobě, na jmění (= věcech) nebo na právech (§ 1293 obč. zák.) nějakým svým činem (§ 1294 tamže), nýbrž že ho uvedli v omyl v mezech od punktací až do uzavření konečné smlouvy, tedy v čase, kdy strany byly in statu contrahendi, a jde tu tedy o otázku, jaké povinnosti mají strany k sobě in contrahendo a jaké následky má jich porušení. Ale poněvadž žalobce, ač tvrdí, že žalovaní nesprávnými udáními tyto své povinnosti porušili, přece nežádá prohlášení smlouvy za neplatnou, pro sebe za nezávaznou, nýbrž ji platiti nechává a jen náhradu škody žádá, jde tu o § 872, jak dovolatel správně praví, přestávaje ovšem na této poznámce a s tímto ustanovením se vůbec nezabýváje. Jest otázkou, za jakou vinu jest jedna strana straně druhé zodpovědna, zda jen za lest (dolus), či i za jinou vinu a za jakou. § 872 stanoví, že, netýká-li se omyl strany věci hlavní ani podstatné její vlastnosti, nýbrž okolnosti vedlejší, zůstává smlouva, nebyla-li tato vedlejší okolnost vůlí stran za podstatnou prohlášena, v plné platnosti, jenže straně v omyl uvedené musí původce omylu dáti přiměřené odškodnění. O to tedy jde. Ale je otázka, jaké se to myslí uvedení v omyl na straně pasivní a aktivní. Tu nutno přihlídnouti k původnímu a pak k nynějšímu doslovu předpisů, které § 872, jenž zůstal nezměněn, předchází a následují. Podle §§ 871, 872, 875, 876, původní doslov, byla zodpovědna jen ta strana, která buď se sama dopustila křivých udání neb o omylu druhé strany jinak nastalém »patrně věděti musila«, t. j. jen pro svou hrubou nedbalost o něm nevěděla. Nedopatření nestačilo, musila to býti hrubá nedbalost, neb ovšem »křivá udání«, t. j. dolus, jenž vlastně pokládán byl za podmínku a jen následkem obecné paroemie *lata culpa dolus est* (§ 1324) posta-

vena mu na roveň hrubá nedbalost. »Zřejmě museti věděti« (§ 875) nebo »museti býti zřejmě nápadným« (§ 876) znamená, že vše na to ukazuje, vše k tomu nutká, že se to téměř samo vtírá, ale strana k tomu přece blíže nepřihlédne, by se přesvědčila, zrovna jakoby se tomu vyhýbala, nabýti o stavu věci jasného názoru. Jest to tedy totožné s »nápadnou bezstarostností«, jak § 1323 hrubou nedbalost nazývá, klada ji na roveň zlému úmyslu a liše ji od zanedbání »obyčejné pozornosti« (§ 1297), jež zakládá jen nedopatření. Podle nového doslovu má se věc takto: § 870 prohlašuje za nezávaznou smlouvu pro stranu, která druhou stranou byla donucením nebo lstí ke smlouvě přiměna (veranlasst). § 871 stanoví, že, byla-li jedna strana v omylu o obsahu prohlášení, které buď sama vydala anebo které jí došlo, a omyl týče se věci hlavní nebo podstatné její vlastnosti, nevzniká pro ni závazek, pakli byl její omyl způsoben (veranlasst) stranou druhou, nebo této druhé straně zřejmě nápadným býti musel nebo byl ještě včas vysvětlen, z čehož vyplývá, že, žádá-li se, by omyl spolusmluvníka musil býti straně zřejmě nápadným, t. j. nevěděla-li o něm, by na tom byla jen její hrubá nedbalost vinna, jest zřejmo, že ani v případě, že omyl jedné strany byl »způsoben« stranou druhou, nemůže se mysletí způsobení každé, i takové, které se stalo činem, o němž se jednájící nikterak ani při největší opatrnosti nemohl nadíti, že bude míti v zápětí, že spolusmluvníka uvede v omyl a v jaký, nýbrž mohou býti míněny jen takové činy, o nichž zřejmě musel věděti, že druhou stranu v omyl uvedou, a že, nevěděl-li to, je toho vinna jen jeho hrubá nedbalost. Naopak zase, je-li strana zodpovědná za to, že si omylu spolusmluvníka jinak než jejím přičiněním vyvolaného z hrubé nedbalosti nepovšimla a jej z něho nevyvedla (vyvésti jej z něho, když ho pozná, jest její povinností in contrahendo), patrně, že, když omyl jeho vyvolala sama, musí býti zodpovědná nejen za dolus (lest), nýbrž i za hrubou nedbalost. A nyní následuje § 872 v původním už shora uvedeném doslovu, takže, mluví-li o straně »v omyl uvedené«, vztahuje se to na každý omyl v § 871 vytknutý, tedy i na takový, jež si strana zavinila, avšak druhá si ho jen následkem své hrubé nedbalosti nepovšimla, a následuje pak § 875 v novém doslovu, který také činí druhou stranu zodpovědnou, když »zřejmě věděti musila« o lsti, kterou třetí osoba jejího smluvníka v omyl uvedla. Podle toho má se to v otázce, o niž jde i podle nového doslovu tak jako podle původního, že zodpovědnou jest druhá strana jen tehdy, když svého smluvníka buď sama v omyl uvedla, ať dolo (lstí) nebo hrubou nedbalostí, neb o omylu jeho jinak vyvolaném buď věděla a přece jej z něho nevyvedla, což se rovná lsti, neb sice nevěděla, ale jen následkem své hrubé nedbalosti. Zodpovědnost ta záleží podle podstatnosti nebo nepodstatnosti omylu buď v tom, že spolusmluvník není smlouvou vázán, nebo v tom, že ho musí přiměřeně odškodniti. Jedno z dvojího tedy: dolus (lest) neb hrubou nedbalost musí žalobce žalovaným přičítati a dokázati, má-li mít nárok na přiměřené odškodnění podle § 872, a s tohoto hlediska jest k věci přihlédnouti. Předestati jest však jednu poznámku. Stává se, že předstírání nepravdivých skutečností, jehož jedna strana na oklamání a na

škodu druhé užije, je tak primitivní a vyžaduje, má-li se mu věřit, tak úžasně lehkověrnosti, že na jisto 99 lidí ze sta nedá se jím oklamati a jen jedna sedne mu, jak se říká »na lep«, ačkoli se mohla o jeho nepravdivosti velmi snadno přesvědčiti: nicméně, věřila-li mu tato jedna osoba, jest to, třeba to byla lehkověrnost sebe nepochopitelnější, lest a tudíž, jsou-li tu ostatní známky, podvod, neboť nikdo nemá práva předstíráti druhému nepravdivé skutečnosti a proto druhý má právo ujišťování o skutečnosti jemu neznámé věřit, aniž by se mu smělo vytýkati, že víra ta byla lehkomyšlná, že se mohl snadno přesvědčiti, že mu druhý předkládá k věření věci nepravdivé; objeví-li se tedy předstíraná skutečnost nepravdivou, ručí za to předstíratel, nikoli druhý, nikoli tedy nesmějí stihnouti následky oklamaneho, a to ani zcela ani z části, totiž ani tak, že by měl pykati jen on, jak to činí nižší stolice žalobci, ani tak, že by se mu jeho lehkomyšlnost přičítla za vinu a učinila ho vedle klamatele spoluvinníkem škody, kterou utrpěl a škoda ta mezi něj a klamatele byla dělena — třeba že způsob lidový mluví tu o »trestuhodné« lehkověrnosti a řekne, že to oklamaneho »patří«, když škodu na klamateli dobýti nemůže. Zkrátka ani § 1304 obč. zák. o t. zv. vině a škodě dělené v oblasti poměru in contrahendo neplatí, tedy ani v tom případě, že si strana omyl zavinila sama a druhá jej. ač jí zřejmě nápadným býti musil, nepostřehla, nýbrž je za omyl ten zodpovědná jen tato druhá strana, jež ho z hrubé nedbalosti nepostřehla, neboť i tu § 872 n. zn. (§ 876 st. zn.) uvaluje všecku škodu jen na ni, a to právem, neboť nejde jen o škodu, jako v případě deliktu, když na př.: osoba utrpěla úraz, z něhož škůdce, jenž jej způsobil, nemá užitku, nýbrž právě naopak zde újmou smluvníka v omylu se ocitnuvšího je druhý smluvník obohacen (zde žalovaní) a není důvodu, obohacení to mu ponechat. V tom jsou nižší stolice v stěžejním právním omylu, přesunuvše zodpovědnost za škodu žalobcovu ze žalovaných na sama žalobce. Konečně tedy, jak se věc má pod zorným úhlem práva shora vyloženého. Věc vypadá diametrálně opačně, než jak ji viděly nižší stolice, spatřující v jednání strany žalované holou nevinnost a shledávající naopak vinníkem žalobce sama; jednání, z něhož žalobce druhou stranu viní, dělá při bližším přihlédnutí dojem lstivého předstírání. Jak ve stavu věci žalobcem tvrzeném shora pod I. vyloženo, bylo něco jiného jménem žalovaných řečeno žalobci (tamže čís. 4) a něco jiného jeho správci statku Č-ovi (čís. 4 a 6 tamže). Otázka: proč, když obojí bylo dle stavu toho, je-li pravdivý; nesprávné? Žalobci řekl Dr. Z., že se na statku kácí dříví ve velkých rozměrech a lesy se pustoší (roz. že se kácí přes hospodářský plán, přes dovolenou míru, že se tedy přečerpává etát), neboť to, co později řekli správci Č-ovi, že se káceti nesmí proto, že žalovaným přísluší užitky už od 24. dubna 1925, žalobci říci se nesmělo, protože žalobce, jenž sám punktace uzavřel, věděl, který den stanoven pro přechod užitku, že to 24. duben 1925 není, byl by tedy věděl, že je to křivé předstírání a byl by žádost za zastavení kácení na to založenou jako bezpodstatnou odmítl. Správci Č-ovi však, když mu přišli hned na to kácení zakazovat, Dr. Z. a žalovaný Boh. Š. zase řekli, že se káceti

nesmí proto, že užitky patří žalovaným už od 24. dubna 1925, neboť to, co dříve řekli žalobci, že se kácí nad míru, že se přečerpává dovolený etat, správci říci se nesmělo, protože správce zase o tom dobře věděl, že to není pravda, a byl by tedy zákaz takto odůvodňovaný buď hned sám odmítl nebo o tom žalobci podal zprávu se žádostí za poukaz, jak se zachovati. Mluvití tedy na obou místech stejně, hrozilo vždy určitě neúspěchem na jednom místě; by tedy byl úspěch na místech obou, musilo se mluvití na každém jinak, na každém to, co tam nevěděli. Pak-li tedy mýtního stavu bylo skutečně nevyužito (anebo aspoň míra kácení nebyla překročena) a Dr. Z. to věděl, když žalobci překročení (»pustošení«) tvrdil, pokud se týče, nebyl-li den 24. dubna 1925 stanoven v punktácích za den přechodu užitků a Dr. Z. a Boh. Š. — anebo aspoň jeden z nich (viz níže) — to věděl, když to správci Č-ovi kladně tvrdili, byla to lest, t. j. předstírání skutečností, jichž nepravdivost jim byla známa, ale nebyla to lest jednoduchá, nýbrž složitá, jež se nazývá pletichami, v němčině dle názvosloví válečného zákona lichevního Machenschaften a podle trestního zákona Ränke (§ 199 lit. f) nebo pleonasticky listige Ränke (§ 201 lit. e), což předpokládá pletivo lstivých jednání, z něhož tomu, na koho jest nalíčeno, nebývá snadno se vyprostiti, pročť jest to nejtěžší forma uvedení v omyl, na jisto dolus, dolus malus (srv. rozh. čís. 560 Nowak: Der Ausdruck »Ränke« bezeichnet einen höheren Grad der List, nämlich die planmässige Anlage und Durchführung derselben). Nevěděli-li však Dr. Z., pokud se týče on a žalovaný Boh. Š., že jejich tvrzení je nepravdivé, dojde na otázku, zda tuto svou nevědomost hrubou nedbalostí nezavinili. Ale ovšem, by na to došlo, musili by napřed věrojatně vysvětliti, proč říkali něco jiného žalobci a něco jiného správci Č-ovi, neboť, dokud tak neučinili, nelze to jinak chápati, než jako vědomou snahu uvést oba v omyl a zabezpečiti jej pro dobu konečné smlouvy. Záleží tedy na tom, zda žalobcova tvrzení jsou pravdivá. A tu přijde především na řadu otázka, zda jest pravda, že lesního etatu v den konečné smlouvy, 4. března 1926, jenž dle souhlasného seznání obou stran byl dnem stanoveným pro přechod užitků, nebylo plně využito, neboť bylo-li ho využito, neutrpěl žalobce škodu a všechny další otázky odpadají. Pakliže však ho nebylo využito, přijde na to, co řekl Dr. Z. žalobci a co týž a Boh. Š. správci Č-ovi, zda to, co tvrdí shora žalobce, či něco jiného, a zda věděli či nevěděli a proč, že etat využít nebyl. Tato otázka, zda věděli či nevěděli a proč nevěděli, t. j. zda jest jim přiřítati dolus (lest) neb aspoň hrubou nedbalost, nebyla posud vůbec probrána, ale k ní se musí přihlížeti a nelze ji míti za novotu, neboť již první soud byl podle § 182 c. ř. s. povinen působiti k tomu, by okolnosti k odůvodnění žalobcova nároku podle jeho založení potřebné byly doplněny, a, když to neučinil, byl odvolací soud podle § 496 čís. 3 c. ř. s. k tomu povinen, opět z úřadu, a když ani ten to neučinil, přechází povinnost ta na soud dovolací, ježto opomenutí to spočívá na nesprávném právním posouzení (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Avšak v žádném z rozhodných hořejších bodů nižší stolice důkazy neprovedly a zjištění neučinily, jakž ovšem pochopitelno při jejich právním stanovisku, že si

žalobce zavinil škodu sám, nepřesvědčiv se o stavu věci. Bude-li prokázáno, že vše má se tak, jak žalobce tvrdí, bude jasno, že žalobce byl v omylu jednáním zmocněnce žalovaných Dr. Z-a způsobeném v tom bodě, že lesní etat jest vyčerpán, ačkoli ve skutečnosti vyčerpán nebyl (když žalobce měl právo důvěřovati, že žalovaní dali jen zákaz etat nepřecherpávati, mohl právem míti při konečné smlouvě dne 4. března 1926 za to, že etat jest plně vyčerpán) a bude jasno, že žalovaní, kteří tím jednáním svého zmocněnce tento jeho omyl, jakož dále tímto jednáním zmocněncovým a dalším jednáním jeho a žalovaného Boh. Š-a proti správci nedočerpání etátu sami způsobili, z tohoto omylu ho nevyvedli, ale naopak jednáním těch dvou způsobili, by ho z něho ani jiní (správce Č.) nevyvedli a při konečné smlouvě této jeho neznalosti pravého stavu věci ve svůj prospěch a na jeho škodu použili, a budou za to zodpovědni, bude-li se jim podle okolností moci přičítati buď lest anebo aspoň hrubá nedbalost. Námitka, že žalovaní za udání svého zmocněnce Dr. Z-a, pokud se týče spolužalovaného Bohumila Š-a nezodpovídají a proč, není ve spisech obsažena a proto odpadá zabývati se touto otázkou. Zákon nemá předpisu o tom, když in contrahendo jeden ze smluvníků pozůstává z více osob (právních podmětů) a proviní se z nich jen jedna, zda, kdy a pokud stihá spoluzodpovědnost i druhé, a proto tu má místo t. zv. volné nalézání práva (*freie Rechtsfindung*), rozhodnutí sluší podle přirozených zásad právních (§ 7 obč. zák.). Vzhledem k tomu, že všichni dohromady tvoří jednu smluvní stranu, jeden nedílný celek a proto také škodou strany druhé obohacení jsou všichni, nutno říci, že krom zvláštních případností, které by mohly vyplývati ze smlouvy, zodpovědni jsou za jednoho všichni a nastává tedy nezávaznost smlouvy proti všem (§ 871), pokud se týče jsou všichni povinni náhradou škody (§ 872), ovšem jen podle míry svých podílů na předmětu smlouvy. Doložiti jest jen, že žalovaní v odpovědi na žalobu tvrdili, že v punktacích, jež sjednány mezi žalujícím z jedné a žalovanými Bohumilem a Růženou Š-ovými (a pak dvojími jinými manželi) z druhé strany (žalovaný Vít H. podle nich nebyl při tom účastněn), stav ke dni 24. dubna 1925 měl sloužiti nejen co do výměry, nýbrž i co do hodnoty kupovaného objektu za podklad stanovení kupní ceny, že podle punktací objekt byl koupen jak stojí a leží podle stavu k tomu dni, a k tomuto termínu při sjednání kupní ceny i hodnocen, a že nebylo ujednáno, že dnem rozhodným pro přechod užitků jest 1. červenec 1925, nicméně však tvrdí v rozporu s tím, že držba a užívání měly podle punktací přejíti na kupitele dnem zásadního schválení koupě Státním pozemkovým úřadem, že punktace vůbec nebyly schváleny a smlouva kupní (konečná) že byla úřadem tím opatřena schvalovací doložkou ze dne 7. května 1926 (takže by až tento den byl musil platiti za den přechodu užitků podle punktací), a jak už řečeno, doznali, že v konečné smlouvě byl za den přechodu užitků určen den 4. března 1926, takže budou míti soudy v pořadu stolic ve smyslu §§ 266 a 267 c. ř. s. uvážiti, zda a pokud tím vším doznali tvrzení žalobcova v tom bodě učiněná, a konečně že tvrdili, že etat lesní byl skutečně až do 4. března 1926 překročen. Co se týče tohoto překročení, půjde

patrně o překročení hospodářského plánu ve smyslu zákona ze dne 17. prosince 1918, čís. 82 sb. z. a n., na který se tedy strany i nižší stolice upozorňují vedle § 4 lesn. zák., jenž jedná o pustošení lesů.

Čís. 8951.

Nárok úrazové pojišťovny dělnické proti osobám, ručícím za úraz provozem silostroje, na náhradu toho, co jest pojišťovna povinna platiti podle zákona o úrazovém pojištění poškozenému (jeho pozůstalým), podléhá promlčení podle předpisů občanského práva, nikoliv podle § 6 aut. zák.

(Rozh. ze dne 11. května 1929, Rv I 1664/28.)

Auto žalovaného, řízené spolužalovaným řidičem, zachytilo dělníka Františka P-a, jenž se ubíral z práce domů, a usmrtilo ho. Ježto šlo o úraz podnikový, vyplatila úrazová pojišťovna pozůstalým pohřebné a platila jim důchod. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se úrazová pojišťovna na žalovaných náhrady toho, co pozůstalým po Františku P-ovi vyplatila (vyplatí). O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d vyvrátil námitku promlčení tím, že žaloba byla podána ve lhůtě § 6 aut. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po stránce právní napadají žalovaní názor soudu odvolacího, že žalobní nárok není podle § 6 zákona aut. promlčen, proto, že škoda a osoby k náhradě povinné byly žalobkyni známy již dávno před tím, než se stalo usnesení správního výboru žalobkyně ze dne 7. ledna 1926 o povinnosti, platiti náhradu pozůstalým po Františku P-ovi a o výši jim příslušející náhrady. Tento názor opírají žalovaní o povahu nároku žalobkyně jako nároku postižního, závislého na nároku poškozeného, který zde byl již v době úrazu. Těmto vývodům dovolatelů nelze přisvědčiti, poněvadž nárok žalobkyně proti žalovaným na náhradu toho, co jest povinna podle zákona o úrazovém pojištění pozůstalým zesnulého Františka P-a platiti, třebaže je závislým na nároku Františka P-a z důvodu podnikového úrazu, je samostatným nárokem upraveným předpisem § 47 úrazového zákona, jakž vysloveno již v rozhodnutí tohoto soudu čís. 141 sb. n. s. Promlčení tohoto nároku nutno tedy posuzovati podle předpisů občanského zákoníka, nikoli podle § 6 zákona aut., který se výlučně vztahuje na nároky poškozeného samého, nikoli na nároky pojišťovny ve smyslu § 47 úrazového zákona proti škůdci a žalovanému Antonínu L-ovi, který podle § 8 zákona aut. za něho ručí. Názor soudu odvolacího, že promlčení posuzovati jest v souzeném případě dle § 6 zákona aut., není proto správným. Tím však jest odňat podklad vývodům dovolání napadajícím tento názor soudu odvolacího s hlediska dovolacího důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s. a netřeba se jimi zabývat, ani dovolatelé sami netvrdí, že nárok žalobkyně jest promlčen podle předpisů občanského zákona. Rozhodnutí tohoto soudu čís. 7102 sb. n. s.